

ЦЪРКОВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТНА ЕЖЕМЕСЕЧНА ПРИТУРКА: „ДУХОВНА КУЛТУРА“ — списание за религия, философия, наука и изкуство.

АБОНАМЕНТЪ: I. За България: За всички абонати църковни учреждения, свещеници, учители, частни лица и пр.) за година 130 лева (платими на два пъти); за 6 месеца 80 лева (платими на един път); за 3 месеца 50 лева (сщо); II. За чужбина (абонаментът е само годишен и въ предплата)—250 лева. III. Само „Църковен вестник“—100 лв. Само „Духовна култура“—40 лв. Всичко, което се отнася до „Църковен вестник“ и притурката, да се адресира до Св. Синодъ, Редакцията на „Ц. В.“.

Непоместени ржкописи не се повръщат. Всички парични суми да се изпращат до Св. Синодъ. Обявления, само предплатени, се печатат на последните страници. Плаща се: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подпис и за всяка останала дума по 2 лева. Официалните обявления на църковните учреждения се изпращат направо въ Администрацията; частни обявления се приемат и чрез агентцитъ последнитъ получаватъ 30% отстъпка.

СЪ ДЪРЖАНИЕ:

1. Къмъ учителството.
2. За гражданския бракъ.
3. Евангелски истини. — Т. п: Тод.
4. Пролътъ и човкътъ. — Дим. Пеновъ.
5. Кръщение на българското Царче (продължение). — Хр. Поповъ.
6. Художественъ отдълъ: Я. Камбурова-Киркова. — Високопреосвещену Софроню Митрополиту Търновскому; И. С. Тургеневъ.—Христосъ; Р. К. Устведведици. — Писаното отъ Иисуса.
7. Културни прояви.
8. Велики и отани.
9. Изъ печата.
10. Книги.
11. Официаленъ отдълъ.
12. Църковна и обществена лѣтопись: I У насъ; II Въ чужбина
13. Обявления.

Къмъ учителството.

Въ своето двегодишно съществуване Просвѣтниятъ съюзъ се оформи и закрепна въ съзнанието на обществото като една първостепенна творческа сила, като организация съ подчертано и доказано родолюбие. А независимо отъ другото, чрезъ Съюза си учителството си върна она заслуженъ авторитетъ, онова обществено доверие, което му се дължи.

И сега учителтъ пакъ е призованъ — въ предстоящи избори да посочи делегатитъ си за Съюзния конгресъ,— да прояви професионалната си и гражданска мждростъ и доблестъ. Тия избори добиватъ още по-голямо значение, защото тѣ ся станали обектъ на познатата отъ миналото партизанска организация въ професионално-партийния ни животъ, която довчера водѣше учителството, а и днесъ упорито се бори да си върне изгубената властъ.

Партизанската атака не е изразъ на честна

опозиция въ редоветъ на учителството. Времето е съдбоносно за идейнитъ основи на Съюза, за утрешната участъ на учителството. Партизанското течение, което е вършило само пакости на професията, ще ги извърши и утре, ако Съюзътъ би ималъ невѣроятното нещастие да попадне отново въ лапитъ му. Казваме невѣроятно, защото немислимо е учителството да прояви клжгодство или престъпна глупостъ по отношение на своята и на Съюза си съдба.

Противницитъ на Съюза не се спиратъ предъ нищо. Въ изборнитъ си агитации тѣ не пробиратъ срѣдствата си, само да успѣятъ да превзематъ Съюза.

Ние дълбоко вѣрваме, че всѣки учителъ ще реши за себе си линията на своето поведение. Той не ще компрометира нито себе си, нито правилното съществуване на Съюза.

Учителтъ трѣбва да има само една мисль, една ръководна роля: — за Съюза, така както е изграденъ той, противъ всички явни и прикрити смутители и партизани. Мѣсто за егоизъмъ, за лични настроения не трѣбва да има.

Въ предстоящитъ избори учителството ще има случай да прояви своята доблестъ, честностъ и съзнание за професионаленъ дългъ предъ пристлжитъ, залахититъ и ласкателствата на смутителитъ. Всички измами трѣбва да бждатъ разкрити и изобличавани. И въ отпора срещу „широкитъ“ трѣбва да се действа енергично, непоколебимо. Тия, които вчера партизанствуваха съ професията, тия, които непрекъснато осуетяваха обединението на учителството, не ще да взематъ на готово единния сега Просвѣтенъ съюзъ. Горчиво се мамятъ ако мислятъ, че съ лесна победа ще овладѣятъ Съюза. Тѣ не ще върнатъ миналото. Не ще поведатъ Съюза пакъ подъ старитъ партийни знамена. Просвѣтниятъ съюзъ ще живѣе единенъ, здравъ, сплотенъ идейно. Враговетъ на Съюза ще получатъ заслуженъ отговоръ на домогванията си.

„Просвѣтно единство“, бр. 23 (60)

23. III. 1936 година

За гражданския брак.

Ние нѣмаме или почти нѣмаме семейно право. Гражданскитѣ правоотношения между съпрузитѣ не сѣк достатъчно уредени. Отъ друга страна, не може да се прави сериозенъ споръ, че и материята по разторгането на брака, както съ огледъ на материално-правнитѣ норми и особено въ сѣрцѣа съ подсъждността на бракоразводнитѣ дѣла, е недостатъчно и дори неправилно уредена. Всичко това подсказва належащата нужда отъ реформа, широка и радикална реформа въ брака.

Реформата, обаче, има да се прави въ гражданската частъ на брака. Бракътъ, като църковно тайнство, както и като основенъ мораленъ моментъ въ живота на нашето общество, нѣма никаква връзка съ казанитѣ непълноти или грѣшки въ сѣществуващото гражданско законодательство. Ето защо, ние считаме, че проектираната реформа въ брака или е погрѣшно поставена или е, най-малко, погрѣшно аргументирана.

Унищожаването на църковния бракъ, като задължителна форма на брака, е споредъ насъ нежелателно и съ най-пакостни близки и далечни отражения въ масовата психика. Гражданскитѣ бракъ може да е и нѣщо много съвременно и разумно, поне що се касае до нуждата отъ изчерпателно законодателно регламентиране на правоотношенията на съпрузитѣ. Въ веждането на задължителния граждански бракъ, обаче, което на практика се значи частичното или цѣлостно унищожение на църковния бракъ, би смутило по единъ тѣрде чувствителенъ начинъ, при това въ едно наистина критическо време, както духа и бита на народа, така и живота на държавата.

Преди всичко, трѣбва да се изтъкне, че съ въвеждането на задължителния граждански бракъ ще бжде ударенъ, може би непоправимо, престижа на Църквата. Църквата е играла историческа роля не само въ епохата на възраждането. Тя е или поне би трѣбвало да бжде единъ първосепененъ факторъ и днесъ. Днешната анемия въ общественитѣ функции на Църквата не може да ни даде никакви аргументи въ полза гражданския бракъ и противъ самата Църква. Единственитѣ изводи, който държавника и държавата сѣ длъжни да извадятъ отъ днешното незадоволително състояние, е да бжде подпомогнато обновителното дѣло на Църквата, а не да бжде ударенъ нейния престижъ.

За нѣкои книжници „църковното тайнство“ въ брака може да е отживѣлица и дори суевѣрие. Отъ гледището на „дистантъ разумъ“, разбира се. Съ огледъ на фактитѣ, обаче, както и въ строга връзка съ масовата психика, тоя моментъ на „тайнство“ въ брака не само е отживѣлица, но е една обществена необходимостъ. Въ това отношение всѣкакво подражателство би било повече отъ пакостно. Не сѣк убедителни и аргументитѣ отъ останалитѣ страни, където личния и общественъ моралъ не е подхвърленъ почти на публиченъ примѣхъ и кледто, наравно съ писания кодексъ на държавата сѣществува единъ не по-малко ефикасенъ неписанъ мораленъ кодексъ на обществото. Най-после, не бива да се изпуска изъ предвидъ, че ако реформата за задължителния граждански бракъ би могла да бжде проведена съ по-малко поражения въ нормални времена, въ времена на материална и духовна криза може да даде неочаквани пакостни отражения.

Завпазването на църковния бракъ е една обществена необходимостъ. Българското общество се нуждае отъ морални задържи. Българскитѣ народъ трѣбва да бжде върнатъ къмъ Църквата. Българската държава е длъжна да направи всичко зависящо отъ нея, за да изправи Църквата на краката ѣ, а не да ѣ по-

вали, тогава когато тя има насидна нужда отъ помощъ. Толкова повече, че *една значителна частъ отъ църковния клиръ има пълно съзнание, както за мисията на Църквата, така и за нуждата отъ дълбоки реформи и въ нейната собствена срѣда.*

Въ времена, когато държавитѣ се опитватъ да овладѣятъ не само материални, но и мораленъ животъ на народитѣ, въвеждането на гражданския бракъ би съставлявало сѣжично недоразумение.

Впрочемъ, думата на Съюза е ясна — въпроситѣ за въвеждането на задължителенъ граждански бракъ трѣбва да бжде сваленъ отъ сцената.

Макаръ и чуждъ на всѣка мнителностъ, Съюзътъ не може да се освободи и отъ подозрѣнието, че както днесъ, когато се атакува семейството и Църквата, така и вчера, когато се атакуваше училището и казармата, една невидима рѣка се опита, упорито и ловко, да смущава общественя животъ на страната и разхлабва устоитѣ на самостоятелната българска държава.

„Отчество“

Органъ на Съюза на запалнитѣ офицери
бр. 719, 21. III. 1936 год.

Евангелски истини.

(Иоан. 12, 1—18).

За последенъ пътъ Господъ Исусъ Христосъ отиваше въ Иерусалимъ. Придружаваха Го дванадесетитѣ Му ученици. „Ето, възлизаме за Иерусалимъ, имъ говорѣше Той по пътя, и ще се извърши надъ Сина Чоувѣски всѣкво писано чрезъ пророцитѣ: понеже ще Го предадатъ на единичитѣ и ще се поругатъ надъ Него, ще Го оекърбватъ и оплюватъ, ще Го бичуватъ и убиятъ; и на третия денъ ще възкръсне“ (Лук. 18, 31—33). Ученицитѣ слушаха съ голѣмо внимание тжнатата беседа на Господа, но нищо не разбираха. Тия думи за тѣхъ бѣха потайни.

По пътя къмъ малката дружина се присѣдничиха, една следъ друга, нѣколко групи отъ поклонници, които сѣщо отиваха за празника въ Иерусалимъ. Така се образуваша цѣла процесия.

Въ сѣбота, шестъ дни преди Пасха, пѣтнитѣ бѣха вече въ Витания. Господъ, заедно съ дванадесетитѣ ученици, се спрѣ въ това село. А другитѣ пѣтници проляжиха за Иерусалимъ. Въ Витания по това време живѣше възкресениятъ отъ Исуса Лазаръ съ дветѣ си сестри, Марта и Мария. Той радостно прие сѣкния Гостъ въ своя домъ и Му приготви вечеря, Марта, както и други пътя при подобенъ случай, прислужаваше. А Лазаръ бѣ единъ отъ седналитѣ съ Него на трапезата. Мария пъкъ, като взе литра нардово, чисто, драгоценно миро, помаза носетѣ на Исуса и ги отри съ косата си. Кѣщата се напълни съ благоухание отъ мирото (Иоан. 12, 1—3).

Единъ отъ ученицитѣ на Господа, Иуда Симоновъ Искариотъ, който чѣше да Го предаде, наблюдаваше съ голѣмо възмущение тая мила картина, изразъ на голѣма обичъ и преданостъ къмъ благия Учителъ. Лицето му бѣ смуглено. Погледътъ — навъсенъ.

— Защо да не се продаде това миро за триста динари и паритѣ да се раздадатъ на сиромаси? — промълви най-после той и нѣкаква зловеща мѣка съ сърдцето му.

— Остави ѣ, му отговори кратко Исусъ. Тя е запазила това за дена на погребенето Ми. Защото сиромаситѣ всѣкога имате при себе си, а Мене не всѣкога (Иоан. 12: 5, 7—8).

Сърдшеведецът знаеше, че Иуда не е искрен. Благият предател не обичаше беднитъ, не се грижеше за тяхъ. Отъ по-рано Спасителъ му бѣ повѣрилъ да носи ковчето съ паритѣ, отъ които една частъ се отдѣляше за задоволяване обикновенитѣ нужди на светото общество, а други—за раздаване на беднитѣ (Иоан. 13, 29). Отъ време на време Иуда, безъ да го подозарятъ другитѣ ученици, си откриваше отъ онова, което благочестивитѣ слушатели на Господа пушаха въ ковчето (Иоан. 12, 6). Неговата тъмна душа не можеше да разбере въ той моментъ пророческия смисълъ на Христовитѣ думи (Иоан. 12, 7), не можеше да разбере, че въ той моментъ Марія „превари да помаже Господа за погребение“, както това направя нѣколко дена по-късно въ дома на Симона Прокрачени оная жена, която се удостои съ паметнитѣ думи: „Истина ви казвамъ: гдето и да бѣде проповѣдано това Евангелие по цѣлъ свѣтъ, ще се разказва за неинъ споменъ и за това, що тя извърши“ (Марк. 14, 9).

Когато ставаше всичко това въ дома на Лазаря, поклонницитѣ бѣха вече дошли въ Иерусалимъ и разказваха на всички, че Този, Който изговя бѣсове, лѣкува боли и възкресява мъртви, е въ Витания и че скоро ще дойде въ Иерусалимъ за празника Пасха. Много иудеи, като чува тая вѣстъ надойдоха въ Витания и шумно се устремиха къмъ дома на Лазаря. Всички искаха да влятъ не само Исуса, но и Лазаря, когото Той възкреси отъ мъртвитѣ (Иоан. 12, 9).

И въ Иерусалимъ народътъ се развълнува. Иудейскитѣ първосвещеници гледаха съ завистъ на всенародното благоговѣние предъ необикновената сила на божественъ Учителъ. Пъкленъ смутъ възпалваше душиитѣ имъ, когато чуваха и виждаха какъ народнитѣ маси се отказватъ отъ синедриона и ставатъ последователи на Господа. Образътъ на възкресилъ Лазаръ ги измѣчваше особено много. Нали „поради него мнозина иудеи ги напускаха и вѣрваха въ Исуса“ (Иоан. 12, 11)? Това тѣ повече не можаха да търпятъ. Затова се спориха да убиятъ заедно съ Христа (Иоан. 11, 53) и Лазаря (Иоан. 12, 10). Но скоро следъ това тѣхно решение въ Иерусалимъ стана велико събитие, което още повече ги смуги и разтревожи.

Христосъ преночува съ ученицитѣ си въ Витания и на другия денъ тръгна за Иерусалимъ. Придружаваха Го много поклонници, частъ отъ които бѣха сжщитѣ иудеи, които въ сѣбота дойдоха въ Витания, за да Го видятъ. Когато стигнаха до Витрагия, при Елеонската планина, пѣтницитѣ се спрѣха.

Ученицитѣ отидоха въ селото и докараха ослицага и ослето и метнаха отгоре имъ дребнитѣ си. (Мат. 21, 6—7). А Господъ седна на дребнитѣ (Мат. 21, 7) върху ослето, което до това време никой човѣкъ не бѣ възседявалъ (Лук. 19, 30).

Пѣтницитѣ се движеха бавно нагоре къмъ височината, отъ където се виждаше свещенитѣ градъ въ пълна красота и великолепиене. Мнозина измежду тѣхъ изказваха нагледно своята голъма обичъ къмъ Господа, като постлаха дребнитѣ си по пътя, по който Той минаваше. Други пъкъ събраха клоно отъ дърветата и сжщо ги постлаха по пътя (Марк. 11, 8). А когато шествието приближаваше вече да пресалы Елеонската планина, цѣлото множество ученици, възраждани, почнаха велегласно да славятъ Бога за всички чудеса, каквито бѣха видѣли, като казваха:

— Благословенъ Царьтъ, Който иде въ име Господне! Миръ на небето и слава въ висинитѣ! (Лук. 19, 37, 38).

Възторгътъ още повече се усили, когато Иерусалимъ, градътъ на Божие благоволение, бѣсна предъ

очитѣ на всички; хвалебнитѣ кликове станаха още по-громки, още по-тържествени.

Вѣстия, че Царьтъ Израилевъ е вече близо, се разнесе свѣтквично изъ цѣлия градъ. Тѣли народъ, дошли на празника, взеха палмови клончета и изъвоха да Го прославятъ. Всички вече знаеха за великото чудо, възкресеното на Лазаря, и дълбоко вѣрваха, че великитѣ чудотворецъ, като влязе въ Иерусалимъ, съ Божията помощъ, ще се провъзгласи за царъ Израилевъ и ще освободи иудейската земя отъ римското иго. Затова възторжено Го приветствуваха:

— Осанна! Благословенъ е идещитѣ въ име Господне, Царьтъ Израилевъ! (Иоан. 12, 12—13).

Заедно съ тържествуващитѣ народъ се движеха и фарисеи. Тѣхнитѣ лица бѣха смрачени. Въ душиитѣ имъ кипѣше злоба противъ това, което ставаше. Завистъ възпалваше сърдцата имъ. Тѣ повече не можаха да слушатъ прославата, която се лѣеше изъ устата на тържествуващитѣ. Нѣкои отъ тѣхъ се доближиха до Господа и Му рекоха:

— Учителю, запрети на ученицитѣ Си!

Но Исусъ имъ отговори:

— Казвамъ ви, че ако тия малъкитѣ, камънитѣ ще завикатъ! (Лук. 19, 39—40).

Господъ знаеше тѣхнитѣ пѣкленни замисли. Той знаеше, че дори народътъ, който тѣ радостно Го поспрѣна, следъ нѣколко дена, увлеченъ отъ фарисейтѣ, въ най-големо безумие ще реве: Разпни Го, разпни Го! Той знаеше и това, че заради това народенъ грѣхъ Иерусалимъ ще бѣде разрушенъ, ще се превърне въ развалини това чудо на мира, което будѣше възторгъ съ своето външно великолепиене. Велика жга обзе сърдцето на Спасителя.

Когато шествието бѣ доста близо до града, Господъ се спрѣ. И заедно съ Него, като че по даденъ знакъ, се спрѣха всички, които Го придружаваха. Хвалебнитѣ кликове престанаха. Настъпи тишина. Отъ малката височина Исусъ изгледа цѣлия градъ и заплака за него. И въ тая дълбока жга тѣхно заговорни:

— О, да бѣше и ти узналъ поне въ този твой денъ, какво служи за твой миръ! Но сега това е скрито отъ очитѣ ти, понеже ще настанатъ за тебе дни, и враговетъ ти ще те обикалятъ съ окопи и ще те окръжатъ, и ще те стеснятъ отвредъ, и ще съсиятъ тебе и децата ти въ тебе, и нѣма да останатъ въ тебе камъкъ на камъкъ, понеже ти не узна времето, когато бѣше посетенъ (Лук. 19, 41—44).

Следъ тѣзи думи прошеиятъ наново потегли. Исусъ, възседявалъ на ослето, се движеше вече изъ уллицитѣ на Иерусалимъ. И тукъ—сжщата радостъ, сжщитѣ тържествени кликове. Цѣлитѣ градъ се раздвижи. Нѣкои, които още не бѣха узнали добре причината на всеобщата радостъ, питаха въ недоумѣние:

— Кой е Този?

А народътъ отговаряше:

— Този е Исусъ, Пророкътъ отъ Назаретъ Галилейски (Мат. 21, 10—11).

А фарисейтѣ, които гледаха отъ далече, се слисваха предъ вида на това необикновено тържество. Тѣ скърпяха съ акби въ злорача усмивка и си говорѣха помежду си:

— Виждате ли, че нищо не помага?! Ето, цѣлъ свѣтъ тръгна подире Му (Иоан. 12, 19).

Всѣка година на десетия денъ св. Църква ни спомня тая чудна евангелска история. Виѣсто палмови клонки, тя ни предлага върбови и ни подканя достойно да посрещнемъ Господа въ нашия земенъ животъ. Тя ни говори, че „Господъ е близо“ (Фил. 4, 5) да дже-

ритъ да напнѣтъ сърца, че Той хлопа и иска да влѣзе, за да вечеря съ насъ и ние съ Него (Откр. 3, 20). Подобно на Марта и Мария, и ние трѣбва да Го приемемъ. При насъ Той язва благодарително, чрезъ силата на св. таинства и чрезъ своитѣ малки братя, белнитѣ, изоставенитѣ, измъченитѣ отъ живота. „Който Ме любя, говори Христостъ, ще спазя Самото Ми; и Мойтъ Отецъ ще го вълюби и ще доведемъ при него и жилище у него ще направимъ“ (Иоан. 14, 23).

Колко свъртъ и чистъ се показва въ живота на човѣчеството примѣрътъ на Мария, тая тиха и дълбока душа, която помага нѣкога носетъ на Господа! Той ще остане и предъ бѣднитѣ времена всегдѣшенъ паметникъ на великата и смирена любовъ къмъ Бога, отъ която толкова много се нуждае днешното човѣчество. Колко малко въ днешно време сж тия, които носятъ достойно въ себе чистотата на Мария и колко много сж тия, които напомнитъ предателя и сребролюбца Иуда, който нѣкога безсрамно порица дѣлото на любовта.

На днешния день ние влизаме въ Божия домъ, държимъ върбови клоки и пѣмъ сжщата пѣсенъ, съ която нѣкога изуенитѣ посрещнаха Господа: „Осанна въ висинитѣ! Благословенъ е Идещитъ въ името Господне! Осанна въ висинитѣ!“ Чиститѣ сърца и сега вникватъ лицето на Исуса обляно въ слани. Господъ плаче за новия Иерусалимъ.

Защо ли?

Може би за това, че много християни искатъ отъ Него да бжде тѣхенъ земецъ царь, да управи тѣхнитѣ взаимни недоразумения и смѣтки. Може би за това, че днешнитѣ модерни водачи, както дренитѣ, готвятъ нова Голгота за малкитѣ и беззащитни негови братя. А може би и затова, че въ срѣдитѣ на тържествуващитѣ християни по цѣлата земя се движатъ тъмни души, които въ моменти на всенародно-свѣтълъ възторгъ предъ величieto на Бога скрѣпватъ злобно съ жбжи си говорять, отчаяни и покурсени:

— Виждате ли, че нищо не помага? Ето, цѣлъ свѣтъ тргнѣа подире Му. . .

Т. п. Тодоровъ

Пролѣтъта и човѣкътъ.

Пролѣтъта отново разгъна властно и победно царствения си плащъ надъ поля и долини. Небесата сж пакъ ведро-сини, дълбоки и безкрайни, а слышното щедро отпраща животворнитѣ си жъли и милава всѣха тварь. Избликватъ неспокойни и напѣно-лжкатушни потоци. Ухватъ извъ напѣнитѣ хрести скромни violetки и пламени миназухари. Безброй живинки се суетятъ тукъ и тамъ и вливаштъ целебни струйки въздухъ. Зефири и развигори ту поклащатъ закачиво клонитѣ на дърветата, ту любовно поглаватъ покаралитѣ тревички, ту страхотно люлятъ издѣно всичко по пята си, или жално простенватъ вечеръ подъ врати и прозорци, изплакватъ мжката на своята безприютностъ и пакъ бездомни отминаватъ нататкъ къмъ други брѣгове и къмъ други хора. По плоднитѣ поля бодро крачи ободренъ селянинъ и въ дълбокитѣ бразди на своя плугъ сѣе семената на упование и на свѣтла надежда. По чукари и поляни пакъ се гонятъ палави воловачети и овчарчета, а извъ шубракинтѣ редятъ своитѣ нестройни пѣсни безброй птици хорове. Изподъ ледената мразовита покривка на зимата бавно се възражда земята и съ хминитѣ на своята бликаща радостъ приетствува царственъ ходъ на новата гостенка — пролѣтъта. Дивна тържествена хармония прозвучава навредъ.

Всичко празнува, весели се безгрижно. Само човѣкътъ, вѣнчетъ на творението, броди съ потъмнѣла душа, и обезнадеженъ отгърва хода на месеци и години. Той не се радва безгрижно на пролѣтъта. Откари до край на земята страхотенъ гътенъ на злоба и мѣстъ, на сласть и користъ, на братоубийственостъ тресе недрата на море и суша.

А пролѣтъта поглава душитѣ, приласкава ни, призовава ни на пира на радостта и на чистотата. Ты като че ли говори съ устата на единъ отъ героитѣ на Достоевски („Бр. Карамазови“): „Какво сж годинитѣ, какво сж месецитѣ? Защо да се броятъ днитѣ? Дори, само единъ день е доста на човѣка, за да познае цѣлото шастие. Мили мои, защо да се карае, да се хвалимъ шастие предъ другъ, да поминѣмъ обидитѣ единъ на другъ? Нека да отидемъ право въ градината и да тргнемъ да се разохаждаме и да играемъ, единъ другъ да се обичаме и възхваляваме, и живота си да благо-славяме“.

Но предъ тази всеобща отдайностъ и братство трѣбва друго чувство — чувството, че и ние носимъ отъ вината за нестройността и мжката на живота. Чувство на болка за това, че срещу благоденятия Божия, срещу милостта Божия ние възпращаме нашата грѣховности. Пакъ този герой на Достоевски ни учи и на това. „Прозоритѣ на стаята му гледаха къмъ градината, а градината бѣше сѣнчеста, съ стари дървета, а дърветата бѣха напѣли, бѣха прилетѣли рой пойни птички, гугукатъ, пѣятъ му въ прозорцитѣ. А той почна изведнѣжъ, като ги гледаше и като имъ се любуваше да моли и отъ тѣхъ прошка: „Птички Божии, птички радостни, простете ми и вие, защото и предъ васъ съмъ съгрѣшилъ“. Когато всички присъствуващи се очудватъ на тѣзи му думи, той плаче отъ радост: „Да, казва, такава Божия слава да била около мене. птички, дървета, поляни, небеса, само азъ съмъ живѣлъ въ позоръ — самъ всичко съмъ безчестилъ, а хубостта и славата никакъ не съмъ забелязвалъ. Азъ плача отъ веселие сега, не отъ скръбъ. На мене самия ми се иска да бжда виновенъ предъ тѣхъ, само че не мога да разтълкувамъ, защото и не зная какъ да ги обичамъ. Нека да съмъ грѣшенъ предъ всички, но затова и всички ще ми простятъ — ето ти и раятъ. Нима сега азъ не съмъ въ рая?“

Какво велико чувство е да застанешъ смирено срещу красотата на свѣта, да преклонитъ колена предъ олтаръ на чистотата и да помолитъ всички и всичко за прошка! Най-добре пролѣтъта може да ни разкрие вѣчната мъдростъ: „покаяния отверзи ми двери, Жизнодавче!..“ Като нѣкакъва вехта дреха, непотребна ще отпадатъ за мигъ всички нападателни и ограничителни съюзъ, пактове, съглашения явни и тайни. Ще се сълекатъ безшумно оковитѣ на всички престжпници. Ще просѣватъ зоритѣ на непожаланитѣ по стѣни и мѣдани, а забравенитѣ, безприютнитѣ ще бждатъ обгърнати отъ топлата братска любовъ и ще бжде размразено коравосърдечieto.

Дано дояде пролѣтъ и въ душитѣ!

Дим. Пенковъ

Нищо не може да стане безъ насъ: и общъ прогресъ ще има, ако му дойдемъ на помощъ съ личния си прогресъ, съ силата на своя характеръ и своя разумъ. Отъ насъ зависи да предвидимъ и да приготвимъ бжде-шето: то ще бжде таковъ, каквото го направимъ ние самички.

Хр Поповъ

Кръщение на българското Царче.

(Продължение отъ бр. 13)

Следъ свършване на миропомазанието духовенството влезе въ алтара. Пърниятъ джонъ, съ светата чаша въ ржце, възгласи отъ царскитъ врата: *Со страхомъ Божиимъ.*

Въ туй време генералтъ възприемникъ взе на ржце Престола наследника и тръгна къмъ царскитъ врата. Малкиятъ Князь, не знаейки какво още нататъкъ ще стане съ него, вдигна очи и сладко взе да свива бърчиците си, готовъ да наруши голъмата тишина. Но опитната и мъдра гувернантка съ пръста на устата си даде му да разбере, че не бива това да стори, и милото дете веднага се покори и безмълвно преглътна съзлвичитъ си.

Дълбоко ме трогна тая послушност на малкия Князь, и когато той мина покрай мене, носенъ отъ възприемника си, азъ отъ умление не можах да се въздържа: дръзнахъ та го погалихъ по ржчицата. Радостъ голъма изпитахъ и сила необикновена усетихъ въ себе си отъ туй доприране. Веднага ми дойде мисълъ, да не си мина ржката, съ които помилвахъ царското дете, та да мога поне въ Цариградъ да предама на другаритъ си ученици, чрезъ ржкуване, отъ тая радостъ и сила. Туй нѣщо може да се схване отъ нѣкои като болезнена сантименталностъ, даже като маничество. Но оня, който за пръвъ пътъ отива отъ робска страна въ свободната земя на своитъ братя, той напълно ще разбере, каква е радостъ голъма да видишъ родния царъ и сина му, и не само да ги видишъ, но и да разговоришъ съ тѣхъ, да се допрешъ до тѣхъ. Нѣщо подобно преди нѣколко години преживѣ и единъ родолюбивъ свещеникъ, дошолъ отъ Македония. Той има частнето да бжде гостъ на Царя въ Царска Библиотека. На сбогуване Царятъ му цѣлуналъ ржката и му подарилъ една голъма кутия царски папиросоу. Той не се помислише отъ радостъ. Увѣряваше, че нѣма да си мие ржката, докато си отиде у дома, за да не измие царската цѣлувка, и нѣма да изпуши нито една отъ царскитъ цигари. Като се върне въ Македония, на всички, които дождаха да му честитая връщането и цѣлуватъ ржката, той ще имъ предаде царската цѣлувка и по една царска папиросоу.

Негово Блаженство причасти съ Светитъ Тайни Престола наследника, държанъ на ржце отъ възприемника, като следъ това положи леко върху главната му светата чаша. Генералтъ заедно съ детето благоговейно се поклони на Светитъ Ларове и следъ туй постави Князчето на трона. Гувернантката веднага взе царското дете и, последвана отъ адютанта, тръгна да излъже. Това бѣ сжко тържествена минута. Негово Височество князь Борисъ Търновски излизаше отъ църква вече православенъ. Министритъ отидоха до вратата да изпратятъ Престола наследника. Забутиха тонове, а площадтъ загърми отъ оглушително „ура“ и нестихавачи радости викове на войскитъ и десетки хиляди народъ, които пълнѣха площада и улицитъ къмъ двореца. Неопишуема бѣ народната радостъ.

Подиръ излизане на Престола наследника отъ църква, Негово Блаженство на царскитъ врата прочете акта за миропомазанието, а следъ туй се обърна къмъ князь Фердинанда съ следната бележката речъ:

Ваше Царско Височество,

Това, което сж очикали нашитъ благочеснитъ

бащи и дѣди; това, за което е възнасила горещи къмъ Всебагатого Бога молитви Българската Православна Църква; това, което пламенно е желаяло цѣляти български народъ и представителитъ му и което съ откровеностъ сж представили предъ съжититъ на Твоя Княжески Престолъ, а Ти съ истинска господарствена мъдростъ и прозорливостъ благоволи да обещаешъ отъ висотата на Твоя Престолъ, че ще изпълнишъ, е вече изпълнено. Августейшиятъ Твой Синъ — Наследникитъ на Български Престолъ — Негово Височество Благоволивия Князь Търновски Борисъ, благодатно Всевсвятото и Всесовершенство Духа, е вече членъ на Светата Вѣсточна Православна Църква. Такъвъ Го предавамъ пакъ на грижитъ на Държавния Глава на български народъ, и предъ свидетели — Бога, Царя на царетъ, и представителитъ на Твоя народъ — въ това свето мѣсто заявявамъ, че българскитъ православенъ народъ повѣрива на Твоитъ държавни ржце тоя скѣлъ за своето бждеще залогу, като е увѣренъ, че, когато Божието Провидение Го призове да поеме браздитъ на управлението, той ще намѣри въ Него Господаръ, проникнатъ отъ дълбока преданостъ и любовъ къмъ него и светата му вѣра, и че во вѣки вѣчини ще се споменува съ похвала името на Основателя на Българската Народна Православна династия. Аминъ.

На другия денъ тази историческа речъ бѣ обнародвана въ „Държавенъ вестникъ“.

Князятъ, следъ като Екзархътъ подиръ отпуста му поднесе кръста да цѣлуе, тържествено излъже отъ църква, последванъ отъ свѣтита си, отъ генералъ Котузовъ, отъ турскитъ паша, министритъ, дипломатитъ и др. Във бѣ произведенъ тържественъ парадъ на войскитъ, който азъ и другаритъ ми, за голъмо съжаление, не можахме да видимъ. Следъ излизане на Князя и голъбичитъ, всички входове на сборната църква така бѣха зарядствени отахтрѣ и отахтъ, че никой отъ остана ли въ църква голъмо множество богомолци не можа да излъже. Едвамъ следъ свършване на парадъ, когато войскитъ, съ музика начело, вече си отишаха по казармитъ, можахме да се доберемъ до площада. Видѣхме само многолюдния народъ, който, следъ дигане на старожарския кордонъ, веднага изпълни голъми площадъ.

Наистина, искрена радостъ се четѣше по лицето на всекиго. Всички приказваха за значението на токущо извършени въ църква исторически актъ. И тукъ, и въ цѣлия градъ, и по цѣла България тогава народътъ ликуваше и благославяше великия държавникъ лѣръ К. Стоиловъ, който, застаналъ начело на Народната партия, само за година и половина, внесе пълно спокойствие въ странатъ и насоча България къмъ нейния естественъ и най-вѣрнѣ исторически пътъ, като я помири и сближи съ великата Освободителка. Само по тоя пътъ на своята външна политика българскитъ народъ можеше да постигне всички народни идеали и да обезпечи своитъ бждени.

Тая народна радостъ бѣ особено подчертана презъ деня, когато надолитъ отъ провинцията десетки хиляди гости, заедно съ софийскитъ граждани, на тѣпни кръстосаха улицитъ на града, спираха се предъ двореца, а най-вече се застояваха предъ златното на Руското дипломатическо агенство. Тукъ всички се любваха на развъащето се върху златното руско знаме, което цѣли десети години не бѣ вдигано. Не се подава на описание искрената радостъ и възторгъ на тоя народъ, когато вечерята сжачия денъ, имайки начело председателя на Народното събрание, народни представители, чиновници и търговци, съ музика и фанки на ржце, се отправя къмъ двореца да акламира Князя и високия гостъ генералъ Котузовъ — представителъ

на руския императоръ-възприемникъ. Когато генералътъ се яви на балкона, възторженого „ура“ на многолюдния народъ, който изпълнише не само обширния дворъ на палата, а и площада „Александъръ I“, разгърси цѣла София. Единъ ораторъ съ трогателни думи помолу царския пратеникъ да разкаже на Бѣлия Царъ всичко, каквото е видѣлъ и преживѣлъ въ България, където всички питаятъ най-искрена общъ и признателностъ къмъ Освободителята.

VII

Останалитѣ дни до 8 февруарий, когато тръгнахме обратно за Цариградъ, минаха гърде скоро. Изходихме цѣла София. Нѣколко пкти ходихме да гледаме паметника на дяконъ Василь Левски, великия български апостолъ на свободата. Влизаме въ първа мъжка гимназия, въ зданието на университетъ, въ държавната печатница, въ музея, въ минералната баня, дето бликаше гореща вода, достатъчна за единъ водениченъ камъкъ. Видяхме руския паметникъ, посветенъ на императоръ Александъръ II съ библейскитѣ думи: „Не намъ, не намъ, а имени Твоему“. Тогава тоя паметникъ бѣ много далечъ — вѣнъ отъ града. Влизаме и въ градина, дето е Докторскиятъ паметникъ, посветенъ „Медицинскимъ чинамъ, погубишимъ въ турецкую войну 1877 - 1878“. Голяма тѣла ни навѣ тоя паметникъ. Само като прочете човѣкъ по гранитнитѣ му камъни стотицитѣ и хиляди имена на рускитѣ военни дѣкари, паднали въ разни боеве презъ освободителната война, ще си състави понятие за нечувания въ историята на човѣството великѣ подвиги на Царя Освободителя, за изобилно пролѣтата руска кръвъ, чрезъ която можа да се изкупи свободата на България. Чудно е, какъ при тоя като че ли живъ исторически паметникъ, предъ който би трѣбвало да се стопи всѣка русофобия, България е могла цѣли десетъ години да издържи раздѣлата си съ Русия!

Въ недѣля, 4 февруарий, имаше нови тържества. На литургията въ съборния храмъ, извършена отъ епископъ Гервасий, присѣствуваха князь Фердинандъ и генералъ Котузовъ. На излизане отъ църква народътъ на площада и по улицитѣ ентусиазирано ги приветства.

Слѣдия день, къмъ обѣдъ, стана закриването на Народното събрание. Много тържествено бѣ туй закриване. Още преди 11 часътъ тротоаритѣ по „Царъ Освободителъ“ и площадътъ предъ Народното събрание бѣха заети отъ многолюдяенъ народъ. Азъ и другаритѣ ми едваемъ можахме да намѣримъ мѣсто да застанемъ. Не следъ много, едни полдоръ други, ваеха да минаватъ на файтони — депутати, министри, митрополити, военни, дипломати. Когато на дворцова калейска мина Негово Блаженство Екзархътъ, придруженъ отъ Русенския митрополитъ дѣдо Григорий, народътъ му направи гореща овация. Следъ него мина генералъ Котузовъ, който също така бѣ бурно акламираенъ. Точно въ 12 часа се разладоха топовни гърмежи. Тѣ известяваха тръгването на Княза отъ двореца. Всичко по булеварда онѣмъ и примръ. Въ тишината се чуваше само силенъ конски тропотъ. Следъ нѣколко секунди се залади князь Фердинандъ, седналъ въ великолепна колесница, предъшествуванъ и последванъ отъ коненъ ескадронъ гвардейци, въ красива червена форма, съ бѣли кашани. Булевардътъ и площадътъ еснаха отъ „ура“. Ние, които прѣдъ пѣтъ видяхме подобно тържество и величие, не можахме да удържимъ съзнатѣ си, съзъни отъ радостъ и умиление.

(Следва)

ХУДОЖЕСТВЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Високопросвещенуому Софроніу Митрополиту Търновскому

Когато ношъ се спусти надъ земята,
И Дунавъ и Егей сребрятъ въ своя бѣга,
Азъ знамъ: ти молишъ се за всички брата,
Заспали въ сѣнъ срѣдъ пустота и мракъ.

И колко много болка има скрита
Въ твоя погледъ благъ, замисленъ, вдѣхновенъ!
Душата ти пречистена отлита,
Разкрива вѣрата на утрешния день.

Съсъ сълотоу си топло и сърдечно,
Мрака, съзлитъ, горестата изтрий!
И съ истината свята и предвѣчна,
Скрижалитъ на правдата разкрий!

Сами сме въ пѣтъ безпѣтни — звезди ни —
Самъ Богъ посла те да водишъ ни въ този свѣтъ.
Съсъ кораба на вѣрата — спаси ни —
Дари ни радостата на Арабатъ!

Я. Камбурова-Киркова

Христосъ.

Видѣхъ се юноша, почти момченце, въ низка селска църквица. Восъзвѣни съвѣщия пренигнаха въ топли червени петна предъ образитъ на стариннитѣ икони.

Джовидно вѣнче обкръжаваше всѣко чамъче. Тъмно и мъгливо бѣше въ църквата... Предъ мене имаше много хора. Все руси селски глави. Отвремѣ време тѣ се раздвижаваха, привеждаха се и се издигаха, като зрѣли класове, милвани отъ бавния повѣян на лѣтенъ вѣтречъ.

Изведнажъ единъ човѣкъ дойде изотвадъ и застана редомъ съ мене.

Азъ не се извърнахъ къмъ него, но тутакси почувствувахъ, че този човѣкъ е Христосъ. Умиление, любовитованъ и страхъ веднага ме обзеаха. Направихъ усилие надъ себе си... и погледнахъ своя съседъ.

Лицето — като всички други лица. Очитѣ гледаатъ малко нагоре, внимателно и тихо. Устнитѣ прибрали, но не стиснати. Горната уста като че ли почива върху долната. Малката брада е раздвоена. Рѣцетѣ скръстени и не мърдатъ. И облѣклото му като облѣклото на всички други хора.

„Та какъвъ Христосъ е това!“ — казахъ си азъ въ себе си. — „Такъвъ простъ-простичекъ човѣкъ! Не може да бжде!“

И извърнахъ се на страна. Но, преди още да сиема погледъ отъ този простъ човѣкъ, нѣщо пакъ ми каза, че наистина Христосъ стои до мене.

Пакъ направихъ усилие надъ себе си. И пакъ видѣхъ същото лице, прилично на всички други хорски лица, скритѣ обикновени, макаръ и непознати ментъ, черти.

И изведнажъ стана ми нѣкакъ мъчно и страшно — и дождохъ на себе си. Едва тогава разбрахъ, че тъкмо такава лице — тъкмо то е лицето на Христа.

И. С. Турецевъ.

Писаното отъ Исуса.

Исусъ обичалъ да пише съ пръстъ по земята. Когато билъ въ пустинята, той много писалъ по каменитѣ блокове, и лодъ пръста му камъкътъ ставалъ мекъ, като разтопено злато. И писаното отъ него останало незаложено за вѣчни времена, само че хората не могатъ да го видятъ, както вѣжикътъ не може да види голѣмата планина, когато дойде твърде близо до нея. Отъ звездитѣ, обаче, които обкръжаватъ земята, писаното се чете много добре. То блести, като извезано отъ бриланти.

И всичко това писано, разхвърлено по разнитѣ краища на пустинята, гласи все едно и сѣщо:

Обичайте единъ другого!

Р. К. Устмеведцици.

КУЛТУРНИ ПРОЯВИ

Църквата и радиоразпръскването.

Следвоеннитѣ години насочиха техническия гений на човѣка къмъ едно много трудно осмъщствяване — завладяване стратосферата и всериния етеръ. Радиоразпръскването, което всѣки новъ день се осъвършенства и утвърждава като необходимостъ и безусловенъ факторъ за прогреса и културата на съвременното общество, е резултатъ на това смѣло и неуморно търсене на човѣшкия духъ.

Споредъ една току що издѣла статистика на управленieto на Германското радио въ цѣлитъ свѣтъ има 35,700 радиоразпръсквателни станции, отъ които 7,700 служатъ за културно-забавни цели. Всички останали станции сѣ въ услуга на корабоплаването, въздухоплаването, яхто и за научни и военни цели. Само въ Европа има 2000 станции, които работятъ изключително за осигуряване въздухоплаването.

Възъ отъ това ежегодно се строятъ нови радиоразпръсквателни станции, изразходватъ се милиони сръдства за тази цель, а въ нѣкои държави радиослужбата е на пътъ да се оформи въ отдалѣно министерство, както е случая съ Англия.

Всичко това потвърждава едно: че важноста на радиоразпръскването е правилно оценено, и че днесъ е немислима пропаганда съ всичкитѣ и поддѣлния, или издирания съ научни и военни цели безъ таа техническа приложка. Чрезъ нея нова Германия, Италия и Съветска Русия си служатъ най-добре за утвърждаване новия социаленъ и стопански порядъкъ, и за възпитаване и създаване новия гражданинъ.

Въ своя походъ безбожничитѣ въ Съветска Русия възъ отъ безсрамната ледература срещу религиата, иматъ и най-сигурното оръжие — радиоразпръскването. Въ агитационнитѣ си седници тѣ го използватъ най-широко. Тогаво необятната Русия цѣла се залива отъ богохулнитѣ думи на една злокачествена пропаганда, която приемника настрепва на всѣки малкъ и голѣкъ слушателъ. Това сѣ дни, когато фабричинитѣ заводи, стопанства и училища стаи гърмятъ отъ шипиния ревъ на високоговорителя.

Напоследъкъ североамериканскитѣ мисионерски инсти-

тутъ използвава сѣщо така радиоразпръскването въ своата дейностъ. Дори въздействието на мисионерската проповѣдь при тоя случай било по-силно, ефекта по-сигуренъ.

Като се има предвидъ, че следъ войнитѣ нравственитѣ и религиознитѣ упадѣкъ у насъ е въ пъленъ ходъ, налага се църквата въ своата апостолска мисия, сѣщо така да използвава радиоразпръскването за една здрава християнска пропаганда, за възстановяване нравственитѣ и религиознитѣ духъ на българския народъ. Следъ постройката на националнитѣ предавателни и пускани въ действие на двеѣ помощни станции Радио — Стара-Загора и Радио — Варна, бихме имали три бази, които ще улеснятъ задѣлчѣ на единъ такъвъ планъ. Трѣбва да се използватъ въ тритѣ области школували християнски проповѣдници, народни учители и свещеници за микрофона, а сѣщо така да разширятъ инициативитѣ си въ таа насока църковнитѣ настоятелства.

Защото ако живото слово действува въ едно ограничено събрание, то би имало още по-голямо внушение, когато мине презъ радиовълната и стигне до една огромна маса, която има най-голяма нужда отъ чества и искрена проповѣдь.

И. Стубель.

БЕЛЕЖКИ И ОТЗИВИ

Вижте ги! Настървени отъ многогодишна ненадигна жажда за прозекити, обединена се безвѣрничитѣ съ сѣчия на религиозна анархия, за да подпомогнатъ една пакостна инициатива — църковнитѣ бракъ у насъ да бжде замѣненъ съ задължителенъ граждански бракъ — увѣрени, че „ще ловятъ риба въ мѣтна вода“. До вчера тѣ се отричаха и враждуваха помежду си. Днесъ сѣ си подали ръка и крещатъ по стѣжани и мегдани: „Дайте пътъ на прогреса! Долу мракобеснето на църквата! Освободете жената отъ тежкото робство! Силата на българина е въ кръвта му, а не въ вѣрата му! Само задължителния бракъ ще даде яки опори на семейството и ще освети любовта!“

О, колко мило, колко трогателно е това рѣдко единомислие между протестанскитѣ пастиръ Асѣвъ Симеонъ, изгонения теософъ Софроний Николъ, безвѣрничитѣ и агентитѣ на Ш-и интернационалитѣ! То сведочи ярко за домогванитѣ имъ: *да сплечаятъ послѣдоватѣли при смута, който се настѣжи въ душитѣ.*

Маматъ се господата, носители на безвѣрие и на религиозна анархия! Българскитѣ народъ знае и чувствува, че православнието е елементъ на българската държавностъ и че на него не може да се посяга безнаказано. Проблемата за бракъ не е и не може да бжде сръдство за постигане на себични домогвания. Асѣвъ Симеонъ си съюмъ съ познатъ гѣмъ сръдства да *вържатъ духовно най-добритѣ работници срѣдъ протестантитѣ*, но не ще успѣятъ да сторятъ това, и съ българския народъ. Той разбира, че повикътъ за въвеждане на задължителенъ граждански бракъ у насъ е изказъ на безвѣрие, на безцърковностъ, на купнежъ за свободна любовь, за премахване на всѣкакви ограничавачи похотливостъта форма браченъ съюзъ. Въковното минало, изградило една жива психологическа действителностъ, не се руши безнаказано.

Проф. Асѣвъ Златаровъ, безъ да ще — вѣроятно —

посочи грижливо приквиванитѣ подбуди на закръпнитѣ на граждански бракъ:

„А що се отнася до причинитѣ за брачните конфликти, струва ми се, най-добре е да цитирамъ велика хумористъ Бернард Шоу, който казва: — „Причината за недоразуменията въ брака — това е самитѣ бракъ!“

Ясно и разбираемо е всичко, нали?

ИЗЪ ПЕЧАТА.

Слово, бр. 4115. „Вие, помежду си, можете да си знаете всичко, което носите въ душиѣ си, но защо да разкривашъ предъ публиката, защо правитѣ достойно на другитѣ онова, което е най-типично въ тѣсна: а: душевна ограниченост, душевна безпомощност. . . Българскиятъ комунизъмъ е една великолепа школа за усъвършенствуване въ злобата, въ ругатията, ограниченостята.

Бюрократи и еснафи по кръвъ и душа, жадни за леда слава, знаменити позори, навицици, ментатели — всичко това ръководитѣ и ръководи комунистическото движение. Хора, които бѣха се настанили така удобно, че почнаха да вѣрватъ, че и революцията (ако стане) ще стане само съ удобства, само за удобства“.

„Безработицата е страшно социално бедствие, което подкопава физическитѣ сили, бива вѣрата и разклаща морала на засегнатитѣ отъ нея. Като хвърля въ морална и материална мизерия хиляди хора и като убива надеждитѣ и ентузиазма на младитѣ, които излизатъ за пръвъ пътъ на пазара на труда, безработицата насажда униение, отчаяние, озлобление и се явява като огнище на обществени смутъ. . . Всичко това достатъчно подчертава голѣмитѣ здравни, морални и политически последици отъ безработицата.

Издания на Св. Синодъ.

Надгробенъ плачъ

сиречь, похвални погребални пѣсни, които се пѣятъ на Велика Сжбота около светата плашаница Христова. .5 лв. (За повеле отъ 5 еиз. 30% отстъпка).

Паримийникъ

(на български, подвързънъ)

съдържащъ паримийни четения, т. е. избрани мѣста изъ Св. Писание, които се четатъ на вечерята и на нѣкои други видове богослужения, съ притурка на псалмитѣ на 9-я часъ, предначинателни псаломъ, псалмитѣ на 1-ва катизма, великото повечерие и шестопсалмието, сжщо и молитвитѣ на св. Петдесетница. Стр. 272. Цена 110 лева.

Катавасийникъ

(на славянски, подвързънъ)

съдържащъ катаваситѣ на всички Господски и Богородични празници и на нѣкои недѣлни и празнични дни по Троица, съ прибавка на полиелейтѣ. Стр. 96. Цена 90 лв.

Христось Спасителъ

(Албумъ)

Св. Синодъ е издалъ албумче Христось Спасителъ, състоюще се отъ 12 религиозни тридѣвтни картинки, съ съответенъ темъ на гърба. Въ албумчето сж помѣстени следнитѣ картинки:

- 1) Въведение Богородично;
- 2) Благовещение;
- 3) Рождество Христово;
- 4) Кръщение Господне;
- 5) Исусъ Хр-стось благослава децата;
- 6) Нагорната Проповѣдь;
- 7) Възкресяване Иизровата дъщеря;
- 8) Входъ Господенъ въ Иерусалимъ;
- 9) Тайната вечеря;
- 10) Разпятие Христово;
- 11) Възкресение Христово;
- 12) Възнесение Господне.

Албумчето е единъ малъкъ иллюстриранъ учебничко по Вѣроучение и е много хубавъ подаръкъ за деца юности. Цена 2 лева.

Религиозни иконки и картинки

- 1) Исусъ Христось;
- 2) Св. Богородица;
- 3) Ангелъ Пазителъ;
- 4) Св. Николай Чудотворецъ;
- 5) Св. Иванъ Рилски;
- 6) Исусъ Христось благослава децата;
- 7) Въведение Богородично;
- 8) Благовещение;
- 9) Рождество Христово;
- 10) Поклоение на мждрешитѣ;
- 11) Кръщение Господне;
- 12) Исусъ Христось благослава децата;
- 13) Възкресяване Иизровата дъщеря;
- 14) Входъ Господенъ въ Иерусалимъ;
- 15) Тайната вечеря;
- 16) Разпятие Христово;
- 17) Възкресение Христово;
- 18) Възнесение Господне.

Сто картинки струватъ само 15 лева. Изписватъ се отъ Св. Синодъ, София. Суми се изпращатъ по чекова с/ка 280, или въ марки.

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДѢЛЪ

Светия Синодъ на Българската Църква.

Сждебно отдѣление.

Съобщава се на заинтересованитѣ страни и лица че на **деветото (последно)** сждебно заседание на Св. Синодъ презъ пролѣтната му сесия на 1936 год. ще бждатъ сложени на разглеждане следнитѣ сждебни производства:

IX сжд. заседание — 1 априль 1936 г.

- 1) д. угл. д. № 18/35 на свен. Христо К. Поповъ, отъ гр. Русе.
- 2) д. угл. д. № 21/35 на свен. Димитър Генювъ, отъ с. Черешово Кубратско.
- 3) д. угл. д. № 6/36 на свен. Николай Ив. Печерски, отъ с. Бодрово, Борисовградско.
- 4) д. угл. д. № 7/36 на свен. Константинъ Поповъ, отъ с. Ясенъ, Видинско.

5) д. угд. д. ч. пр. № 1/36 на свещ. Христо К. Поповъ, отъ Русе.

6) д. угд. д. ч. пр. № 2/36 на свещ. Христо К. Поповъ, отъ Русе.

7) в. бр. д. № 180/34 на Надежда К. Златарева, отъ София, и Христо Цв. Николовъ, отъ гр. Симеоновградъ.

8) в. бр. д. № 204/34 на Стоянъ Георгиевъ, Господиновъ, отъ София, и Божура М. Донова, отъ с. Маданевици, Софийско.

9) в. бр. д. № 115/35 на Константинъ Стояновъ Яланджийски и Мария Н. Иванова, отъ с. Каленовци, Пловдивско.

10) в. бр. д. № 145/35 на Боню и Олга Г. Гужулови, отъ София.

11) ч. бр. пр. № 8/35 на Варвара и Христо Селвезици, София.

12) ч. бр. пр. № 9/36 на Марийка и Костадинъ п. Кочавичи, отъ София.

13) в. бр. д. № 26/36 на Надежда Д-ръ Тонева, отъ гр. Хасково, и Стоянъ Ив. Джамджиевъ, отъ Ст. Загора.

14) в. бр. д. № 34/36 на Цоно Павловъ, отъ с. Моравица, и Иванка Каменова, отъ с. Паволче, Врачанско.

15) в. бр. д. № 35/36 на Александъръ Ив. Кожухаровъ, отъ с. Долна Вереница, Фердинандско, и Параскева Цветкова, отъ Враца.

16) в. бр. д. № 36/36 на Атанасъ и Марийка Василеви, Варна.

17) в. бр. д. № 37/36 на Невена и Кириль Василеви, отъ София.

18) в. бр. д. № 38/36 на Иванъ Георгиевъ Койчевъ и Павлина Иванова Вълкова, отъ София.

19) в. бр. д. № 39/36 на Пена Монова и Тодоръ Ивановъ Петруновъ отъ с. Раково, Врачанско.

20) в. бр. д. № 40/36 на Стано и Стефана Баеви, отъ с. Г. Павликени, Ловешко.

21) в. бр. д. № 41/36 на Неда Манолова, отъ с. Червена-вода, Русенско и Стефанъ Шипковъ, отъ Русе.

22) в. бр. д. № 42/36 на Игнатъ и Недѣлка Христови, отъ София.

23) в. бр. д. № 43/36 на Асенъ и Иванка Константинови, София.

24) в. бр. д. № 44/36 на Дечко Ив. Бошнаковъ, отъ София и Руска Тодорова, с. Осенецъ, Разградско.

25) в. бр. д. № 45/36 на Никола В. Цървоа, отъ гр. Севлиево и Мария Н. Цървоа, отъ с. Панчарево, Софийско.

26) в. бр. д. № 46/36 на Никола Бойковъ, отъ Русе, и Николина Печева, отъ с. Бабово, Русенско.

Отличени съ офикия свещенослужители. Св. Синодъ е далъ благословение да бждатъ отличени съ офикия „протоиерей“ следниѣ свещенослужители:

1) Свещеникъ Михаилъ Шишкинъ, преподавателъ въ Пловдивската духовна семинария. 2) Свещеникъ Ив. Юлиевъ отъ гр. Пловдивъ.

Пенсионираны свещеници. Св. Синодъ е разрешилъ да бждатъ освободени отъ енорийска служба съ право на пенсионирание следниѣ свещенослужители:

1) Свещеникъ Иванъ Терасевъ отъ гр. Ловечъ. 2) Свещеникъ Недѣлко Хр. Прасковъ отъ с. Адино, Самоковско. 3) Иванъ Марковъ Тодоровъ — въ с. Видболъ, Видинска епархия.

Одобрени кандидатури за свещеници. Св. Синодъ е одобрилъ кандидатуритѣ на следниѣ кандидати за свещеници:

1) Иванъ Димитровъ Николовъ — за с. Паламарича, Поповско. 2) Иванъ Цоневъ Николовъ — въ гр. Попово.

Отпуснати стипендии Св. Синодъ е отпушилъ стипендии на следниѣ ученици:

а) **Софийска духовна семинария:** 1) Камиларовъ Ан. Андреевъ (полов. стип.); 2) Стояновъ Дионисий Николовъ (цѣла); Майсторевъ К. Димитровъ (половина); 4) Дядчевъ Никола Павловъ (полов.); 5) Ивановъ Иванъ Крумовъ (цѣла); 6) Антоновъ Михаилъ Александровъ (половина).

б) **Пловдивска духовна семинария:** По половина стипендия: 1) Пировски Тоню Диневъ; 2) Въргулевъ Ангелъ Василевъ; 3) Константиновъ Василъ Димовъ; 4) Бакърджиевъ Кириль Стоевъ; 5) Стояновъ Йорданъ Трифоновъ; 6) Геновъ Недѣлко Тодоровъ; 7) Рашковъ Михаилъ п. Ивановъ и 8) Кольевъ Колю Христовъ.

Изъ Богословския факултетъ. Св. Синодъ е отпушилъ половина стипендия на Христо Хр. Георгиевъ, студентъ въ Богословския факултетъ.

Софийска епархия. Въ недѣля на 22 мартъ по почина на Ловчанската культурно-просвѣтна дружба въ София, въ столичната катедрала „св. Недѣля“ се отслужи панихидата отъ Тѣхни Високотреосвещенства св. Врачанския митрополитъ г-нъ Пансий и св. Търновския митрополитъ г-нъ Софроний за упокоение душицѣ на починалиѣ църковни и национални дѣлци отъ Ловчанския край. За тѣхнитѣ неограничени заслуги къмъ вѣра, родъ и Родина говори прочуствено св. Врачанскиятъ митрополитъ г-нъ Пансий. А възг., въ църковния дворъ, надъ гроба на Негово Блаженство екзархъ Иосифъ I се отслужи кратка заупокойна молитва Тукъ, председателтъ на дружбата положи красивъ вѣнецъ. Въ своята кратка речъ той дала изразъ на вѣрната на ловчани въ осъществяване заветната мечта на Негово Блаженство Екзарха, че Ловчанската епархия ще пребъде въ вѣковѣ.

I. У насъ.

Панихида. Утре, недѣля, въ Синодалния параклисъ, следъ Божествената литургия, ще бжда отслужена отъ Тѣхни Високи Преосвещенства Синодалниѣ Митрополити панихида за блаженопочиналиѣ митрополити Панаретъ (Рашевъ), Кириль Видински и Антимъ Търновски.

Престигнали митрополити. Презъ текущата седмица престигнаха въ етодншата по служебна работа Тѣхни Високи Преосвещенства св. Ст.-Загорскиятъ г. Лавелъ и св. Неврокопскиятъ г. Борисъ.

Търновският митрополитъ при министритѣ. Негово Высокопреосвещенство сѣ. Търновският митрополитъ г. Софроний посети министръ-председателя г. Кьосевановъ и г. г. министритѣ ген. Луковъ и Йововъ.

Заминаване на Търновският митрополитъ. На 29 т. м., 8 часа сутринта, ще отпътува за престолния си градъ Негово Высокопреосвещенство сѣ. Търновският митрополитъ г. Софроний.

Висши промѣни въ минист. на Народното Просвѣщене. За началникъ на сѣдното и висше образование е назначенъ Ст. Козаровъ; за началникъ на основното образование — Тома п. Върбановъ; за началникъ на отдѣленieto за тѣлесно и държавно-гражданско възпитание — Никола Каровъ; за ръководителъ на службата за проучване на образованието и редакторъ на сп. Училищень прегледъ — Стефанъ п. Василевъ, учителъ и редакторъ на сп. „Родна речъ“.

Велиденската ваканция въ Софийската и Пловдивската духовни семинарии ще почне на 4 априлъ и ще продължи до 19 сѣщия месецъ включително.

Заминаване на поклонниците за Йерусалимъ. Днесъ, 7 1/2 часа вечерта, съ бързия влакъ за Бургазъ ще замине поклонническата група за Йерусалимъ. Параходътъ тръгва на 29 т. м. следъ обѣдъ.

Годишно събрание на два Червѣнь кръстъ. Съ окръжно № 1865 отъ 19 т. м. Св. Синодъ е уведомиль Епархийскитѣ началства, че се разрешава нужнитѣ отпуски на всички чиновници и служители по ведомството на Църквата, които биха били избрани за делегати на годишното събрание на дружество „Червѣнь кръстъ“, което ще се състои на 28 и 29 мартъ т. г. въ София.

II. Въ чужбина.

„Папистически тежненя у гърцитѣ“. Подъ това заглавие рускиятъ църковно-правникъ Сергий Троицкй, сега професоръ въ юридическия факултетъ въ гр. Суботина (Югославия) публикува една статия въ официалния органъ на сръбската патриаршия („Гласникъ срп. пр. п.“, бр. 5—6, т. г.), въ която, като отбѣлзва написаната (по поводъ поминието на рускиятъ заграниченъ архiereй) отъ проф. Яна Атинския богословски факултетъ Папамихаилъ (спиршилъ Петроградската духовна академия, близкъ приятелъ на сегашния Атински архиепископъ Хризостомъ и редакторъ на органа на еладската православна църква „Еклиясия“) статия въ реч. в. Еклиясия (№ 51—52, 1935 г.) подъ заглавие „Що става въ Карловици?“, спира се и разгѣжда следнитѣ мисли въ нея, които наистина обръщатъ внимание и правятъ най-малко странно впечатление. Проф. Папамихаилъ (като се остави настрана подхвърлянето му, че сръбскиятъ патр. Варнава започналъ фактически да дикрира дѣлата или архiereйтѣ на руската загранична църква около Карловицкия синодъ) казва, че цѣлата „парадоксална автокефална“ загранична руска църква била една „странна организация“ вътре въ „центра на сръбската църква“, понеже съ нейната организация „се показва презрѣние къмъ св. канони, защото, споредъ каноническото право на православната църква, рускиятъ бежанци, които сж вѣзли въ границитѣ на мѣстнитѣ църкви, трѣбва да се подчинятъ на тѣхната юрисдикция, а пѣвъ цѣлата православна диаспора навсякъде трѣбва да се подчини на юрисдикцията на вселенския патриархъ“. Проф. Троицкй, който на няколко мѣсти нише обосновани статии противъ проявившитѣ се напоследъкъ папистически тенденции у гърцитѣ въ полза на цариградския („вселенскй“) патриархъ, написа и по-рано (1932) една специална статия подъ

заглавие „църковната юрисдикция надъ православната диаспора“, въ която доказаваше неоснователността на гърцката теза, че такава юрисдикция ималъ цариградскиятъ патриархъ. Проф. С. Троицкй като отбѣлзва сега, че отъ гърцка страна неговата по-ранниша студия остава неопровергана, въ сегашната си статия досежно църковната организация и юрисдикция на руската църква (разбира се, за руситѣ) въ територията на други православни църкви отбѣлзва, че руската загранична църква е „частъ нераздѣлна отъ руската патриаршия и временно сществува на автономни начала“, а извѣстно е, че предостатитѣ не само на автономни, но и на автокефални църкви, като, напр., на Александрийската, Антиохийската, иерусалимската презъ течение на вѣкове сж живили въ центъра на друга — на цариградската църква и никой въ това не е видѣлъ нищо странно. Или, което е позволено на гърцитѣ, не е позволено, при таква сѣщо условия, на славнитѣ? Но въ църквата Христова нѣма привилегировани националисти“.

Относително претенцията на гърцитѣ, цариградскиятъ патриархъ да ималъ подъ свое ведомство цѣлата православна диаспора, т. е. всички православни по свѣта, които не се намиратъ на територията на една автокефална православна църква, проф. Троицкй отбѣлзва, че това значи: „юрисдикция на цариградския патриархъ върху православното население отъ всички народности надъ 1/2 отъ земното кълбо, когато пѣвъ за всички останали 17 автокефални и автономни църкви ще остане само 1/4 частъ отъ земната повърхность, така, че тия църкви ще бждатъ само острови на безграничното море на гърцката юрисдикция. Това значи, че на цариградската църква, която въ течението на многото последни вѣкове абсолютно нищо не е направила за възпитаната мисия на православието, ще ѣ принадлежатъ всички православни мисионерски земи, гдето до сега сж се трудили руската и други църкви. Това значи, че за напредъ ли една православна църква, освенъ цариградската, не ще има права и длъжности, нито даже възможность за възпитаната мисия, върху всички свещената заповѣдъ на Основателя на църквата „идете и научите всички народи“ (Мат. 28, 29), и тази велика и тежка задача ще ѣ вземе на себе си само цариградската църква, която нѣма за това никакви сръдства. Най-последъ това значи, че всичкитѣ епархии на православнитѣ църкви, които се намиратъ въвъ отъ държавата, дето се намиратъ центърътъ на извѣстна църква, трѣбва да преминатъ подъ юрисдикцията на цариградската църква, нѣщо, къмъ което тя се стреми отсега. Нима тия чудовищни цариградски претенции, за които православната църква не е имала понятие въ течение на деветнадесетъ вѣка и които сега еласкитѣ гърци, ползувайки се отъ тежкото положение на руската църква, смѣло ги представяватъ за каноническо учение, не сж чистъ папизъмъ?“

Проф. Троицкй накрая напомня, какъ, въ тия си нови, папистически тенденции цариградската патриаршия използвайки тежкото положение на руската църква подъ болшевикитѣ, започнала да отнема безъ всякаво право епархийтѣ и въ Польша, Финландия, Естония, Литва и западна Европа. А царигр. патриархъ Григорий VII въ 1924 г. дори се опиталъ съ помощта на болшевикитѣ да си подчини и цѣлата руска църква чрезъ признаване живата църква и оставката на патриарха Тихона, за което свидетелствува, напр., отговоритѣ на патриарха Тихона до патриарха Григория.

Наистина, ще добавимъ и ние, трѣбва много да се съжелява, че се намиратъ гърци богослови или духовници, които, върху въобразени основания, искатъ да конструиратъ една папистическа теория въ полза на цариградския патриархъ — една теория, която всички

негръцки православни църкви и широкото море на православния святъ ще отхвърлятъ и вече и отхвърлятъ най-решително. Едно време гръцитъ (и царигр. патриаршия) обвиняваха насъ, българитъ, въ „филетизмъ“ само за това, че искаме въ границитъ на древната българска църква да се възстановятъ правата на тази църква, завети отъ цариградската патриаршия. Днесъ, догато цариградската патриаршия е останала почти безъ всякаво паство, гръцитъ искатъ съ наивно измислени „канонически“ основания да създадатъ „вселенски“ юрисдикция на цариградския „вселенски“ патриархъ. Това е абсолютно изключено особено въ сегашнитъ времена на възраждащитъ се и вече автокефални църкви — руската, ромънската, сръбската, българската и т. н.? Напредъкътъ и славата и на гръцитъ не е въ отричаното и отъ историята и отъ правосл. вѣра папистическо самопревъзнесане на царигр. патриархъ, а въ сборното единство и самоотвержено служение.

Александрийската патриаршия (споредъ публикуваната въ нейния календаръ статистика на египетската държава) *числи* православно население всичко 111,148 души отъ които: 100,044 гръци, 8,432 сирийци и 2,672 руси, сърби, албанци и ромъни. Отъ тяхъ 100,044 гръци: 76,264 сж отъ гръцко (лаако), 10,849 отъ египетско, 6,405 отъ английско, 4,492 отъ италианско, 1,333 отъ турско и 251 отъ френско подданство. Ако се приемъше общата практика, че православитъ, поданици на далена православна държава, се числятъ не къмъ она правосл. църква отъ друга държава, въ която (по-дълго или постоянно) живѣятъ, а къмъ православната (своя малка) църква на държавата на която сж поданици, тогава александрийската църква ще има гръци свои членове (поданици на египетската държава) всичко 10,849. Ако се допусне, че и отъ негръцитъ православни християни, които живѣятъ въ Египетъ, една годъма частъ не сж египетски поданици, тогава броятъ на членоветъ на александрийската патриаршия едвали ще надминава числото 15,000 души.

Латвийската (летонската) православна църква числи, споредъ статистиката отъ 1930 год., 104,000 руси, 51,000 литовци и 13,000 други народности, т. е. всичко — 168,000 души. Въ Латвия живѣли и 90,000 души старообрядци. Централното църковно управление се намира въ гр. Рига.

Монастиритъ въ ромънската църква се намиратъ сравнително въ добро състояние. Тѣ сж доста много, и мъжки и женски. Както почти навсякъде на изтокъ, тѣ сж въ хубави мѣста, и самитъ тѣ сж хубава здѣния. Тѣ не сж запустѣли. Много отъ тѣхъ иматъ братя и сестри съ десетки, а нѣкои и съ стотици. Женскитъ монастирѣ Агалия има 500 сестри. Освенъ централната монастирска сграда и около нея по-вече отъ ромънскитъ монастири иматъ редица помалки пострѣйни (келини), въ които живѣятъ по единъ по двама и по по-вече монаси, единъ видъ като въ една посебна духовна заедруга, имайки си тамъ и малка църквичка (параклисъ) за църковнитъ служби. Тѣ монастирскитъ животъ става по-разнообразенъ и по-пълненъ и губи своя казарменъ характеръ и е по-вече предпазенъ отъ бюрократизмъ.

Монастирскитъ храмове сж различни. Тѣ иматъ по-вече византийски стилъ, но се забѣлзва и влиянието на готски стилъ (въ прозорци и миниатюрни украси), на арменски стилъ (въ каменната резба), грузински стилъ и т. н. Отъ смѣса на всичко това се е образувалъ единъ домашенъ — „молдавски“ — стилъ. Както и у насъ, и въ Ромъния народътъ, ктиторитъ сж жертвували много за украсата на монастирскитъ храмове, така, че и у ромънитъ църковно-народнитъ стилъ и вкусъ ще се намиръ въ монастирскитъ храмове.

Старитъ монастирски храмове сж обичовено малки; новитъ сж вече доста голѣми.

Издръжката на монастиритъ иде отъ разни мѣста. Нѣкои монастири се издръжатъ отъ държавния бюджетъ. Това сж монастири, на които държавата презъ първата половина на XIX в. е отчуждила имотитъ, безъ да ги заплати веднага, вмѣсто което помага съ редовни плащания за издръжката имъ. Тоя родъ монастири сж малко, а и държавнитъ плащания сж малки. Други монастири се издръжатъ отъ свои имоти. Има и ктиторски монастири, които се ползуватъ съ редовнитъ помощи на ктиторитъ си. Всички монастири, разбира се, се поддържатъ и отъ тѣрби приходи и доброволни пожертвования, и най-сетне, и отъ труда на своитъ братя.

Монастирското гостоприемство е широко и добре уредено, а и монастиритъ много се посещава отъ поклонници, принадлежачи на всички народни слоеве. Сградитъ за поклонницитъ сж въз отъ централнитъ сгради на монастири, и това спомога да не се бърка на вътрешнитъ монастирски редъ и работи. Стантѣ и храната сж безплатни. Но и посетителитъ се отблагодаряватъ съ подаръци.

Простъщата дейность на монастиритъ е сѣрѣдоточена вѣтръ въ тѣхъ и главно за самитъ монаси. Въ монастиритъ Нямцу и Четауца има нисши монашески училища, а въ монастири Черника има осмоласна монашеска семинария. Съвршилитъ тамъ семинария иматъ право да бждатъ приети за студенти въ богословскитъ факултети. Въ семинариата се приематъ за ученици само монаси и послушницитъ отъ всички ромънски монастири, не по-млади отъ 15 години и не по-възрастни отъ 25 години. Послушницитъ-семинаристи могатъ да бждатъ постригани въ монашество като дойдатъ въ 5-ия класъ; всички семинаристи се постригватъ въ монашество като дойдатъ въ осми класъ, иначе биватъ служебно осмолжавани отъ семинариата. Като завършатъ семинариата, ученицитъ не получаватъ зрѣлостно свидѣтелство. Ако искатъ да продължатъ образованието си въ богословски факултетъ, семинарското управление уѣдвоява последния за завършване семинариата. Иакобидо всички съзрѣвания на монаситъ въ богослов. училища иматъ значение само до като сж монаси, въ кръга на монашеския имъ животъ. Въ първитъ четири класа на семинариата се изучаватъ почти само свѣтски предмети. При постъпването на всѣки ученикъ се дава задължение отъ родителитъ или настояницитъ му, че следъ съзрѣване семинариата ще стане монахъ, иначе ще повърне направенитъ за него въ семинариата разноски. Смѣта се, че тая монашеска семинария днесъ е единствената на православния изтокъ. Въ 18 вѣкъ на Атонъ Евгений Булгарисъ основалъ монашеска Академия, но тя не се задържала и въ нея не билъ се изразявалъ монашескитъ духъ така, както въ монашеската семинария въ монастири Черника.

Въ нѣкои отъ монастиритъ се поддържатъ основни и занаятчійски училища за монастирскитъ питомци. Въ монастиритъ Нямцу и Черника има печатници за издаване книги съ духовно съдържание. Въ много монастири има библиотеки и малки музеи. Заслужаващи внимание сж музеитъ на монастиритъ Калдаршици, Салу, Агалия и Нямцу. Монастиритъ иматъ и свои печатни листове, като седмичното списание „Glasul monahilor“, което излиза въ Букурещъ вече 30 години; ежемесечното списание „Viata monahala“, което излиза въ Яшь вече трета година.

Изъ срѣдата на монашеството е излязълъ сегашнитъ (неотдавна избранъ) молдавски (яшки) митрополитъ Никодимъ, духовникъ вече на преклонни години и отличаващъ се съ своя аскетиченъ, но не само съзър-

ателен, а и дънен животъ. Той има и много книжовни трудове, посетени главно на аскетиката и на историята на ромънското монашество.

Напоследък въ ромънското монашество има течение да се обединятъ всички манасти (и манастири) въ едно организирано цѣло, съ единъ свой волащ епископъ, както, напр., е случаятъ съ военото духовенство. Но на това се възразява отъ каноническа и епархияска гледна точка.

Православнитъ словници въ Югославия малко по-малко все се увеличаватъ. На нѣколко мѣста тѣ съставляватъ доста внушителни групи. Иматъ си бече тукъ-тамъ и свои храмове. Движението между словницитъ (кожкото, като цѣло взето, тѣ да сж яко привързани къмъ римо-католицизма) въ полза на православието е едно живо и засилващо се движение. Ако апостолитъ на православието между словницитъ не изпаднатъ въ грѣшката да отождествяватъ православие и сръбство и ако грижливо взоятъ народнитъ чувства на православнитъ словници, вѣроятно е, че това движение ще има успѣхъ, по чисто идейни и изповѣдни мотиви, които сж най-главнитъ и най-трайнитъ при подобни движения. Словницитъ сж просвѣтенъ народъ. И православнитъ словници ще диятъ православна просвѣта, сжщо и въ най-елементарната православна църковна книжнина. За удовлетворение тая нужда неотдавна е билъ издаденъ на словински езикъ „Katekizema za pravoslavne Slovence“. А сега е издаденъ отъ о. Горозда Деклева (самъ православенъ словинецъ) „Prvi molitvenik za slovenske pravoslavne hristiane“. Както порано „Катихизисътъ“, тъй сега „Молитвеникътъ“ е билъ посрещанъ много добре не само отъ православнитъ словници, но и отъ частъ отъ словинската преса. Молитвеникътъ съдържа православнитъ молитви (особено къмъ св. Богородица, а сжщо и къмъ славянскитъ първоапостоли св. Кирилъ и Методий) на църковно-славянски езикъ, а успоредно съ това и на словински езикъ.

Д-ръ Ст. Станчевъ.

Обявление № 2063. На 30 мартъ т. г., 10—11 часа, въ Канцеларията на Св. Синодъ ще се водятъ преговори по доброволно съгласие за отдаване подъ наемъ една кантора на пл. „Св. Неделя“ № 6. Залогъ за участието 5% отъ предложението едногодишенъ наемъ. Поемнитъ условия Канцеларията.

гр. София, 25. III. 1936 година.

Канцеларията.

1—120—1

Върбишко църковно настоятелство — Преславска околия.

Обявление № 10. Върбишкото църковно настоятелство обявява, че втората еявора при храма „Св. В. М. Димитрий“, с. Върбица, Преславско, е вакантна. Кандидатитъ да се явятъ на пѣние и проповѣдь предъ християнитъ и си подаватъ документитъ въ св. Варненска и Преславска Митрополия за одобрение.

Върбица, 17. III. 1936 год.

Отъ настоятелството.

1—118—1

Печатница С. М. Стайковъ — София

Обявление № 21. Изгубено е кръщелното свидетелство на Райна В. Янева, родена на 18 мартъ 1920 год. въ с. Чешнегирово, Асеноградско. Замянено е съ дубликатъ. Да се смѣта невалидно.

15. III. 1936 год.

Енор, свещ. Георги Поповъ.

1—119—1

Обявление № 19. Изгубено е кръщелното свидетелство на Христосъ Ан. Димитровъ, роденъ на 1 декември 1884 год. въ с. Чешнегирово, Асеноградско. Замянено е съ дубликатъ. Да се смѣта невалидно.

Енор, свещ. Георги Поповъ.

1—116—1

Обявление № 22. Изгубено е кръщелното свидетелство на Богданъ В. Яневъ, роденъ на 11 априлъ 1922 год. въ с. Чешнегирово, Асеноградско. Замянено е съ дубликатъ. Да се смѣта невалидно.

[Енор, свещ. Георги Поповъ.]

1—114—1

Никополско архиерейско намѣстничество.

Обявление № 183. Изгубена е квитанция № 59 отъ 30 септември 1935 година за 338 лева, издадена на църковното настоятелство въ с. Бръстѣ. Да се смѣта невалидно, понеже е даденъ преписъ.

Никополъ, 19. III. 1936 год.

Отъ намѣстничеството.

1—110—1

Горно-Аблановско църковно настоятелство Бѣленска околия.

Обявление. На 11 день отъ публикуване настоятелство въ „Църковенъ вестникъ“ ще произведе търгъ за експлуатацията на две църковни ниви за две години.

с. Горно-Абланово, 20. III. 1936 год.

Отъ църковното настоятелство.

1—111—1

Обявление № 18. Настоятелството на храма „Св. Николай“, гр. Сливенъ, извества на интересуванитъ се, че на 17 априлъ 1936 година, отъ 10 до 12 часа, въ Слив. окол. данчино управление ще се произведе за втори пѣтъ търгъ за отдаване подъ наемъ църковнитъ докми № № 3, 7, 9 и 11 въ гр. Сливенъ, за време отъ утвърждаването на търга до 31 мартъ 1939 година.

Залогъ се изисква 10%.

Членъ 125 отъ закона за Б. О. П. е задължителенъ. Книжката могатъ да се видятъ всѣки прислѣственикъ день въ канцеларията.

Отъ настоятелството.

1—112—1

Осеицко църковно настоятелство — Разградска околия.

Обявление № 14. Насрочениятъ за 1 априлъ търгъ обявление № 10 „Църковенъ вестникъ“, бр. 12—13 се отлага за 13 юни отъ 14—17 часа, при сжщитъ условия, посочени въ горното обявление.

Председателъ: свещ. Н. Баджаковъ.

1—113—1

Обявление № 17. Чешнегировското църковно настоятелство, Асеноградско, обявява, че въ първия недѣленъ день следъ петнадесетиятъ такъвъ отъ публикуване на настоящето обявление, ще се произведе търгъ за продажба на нива отъ 7 1/2 декара.

Закона за Б. О. П. е задължителенъ.

Отъ настоятелството.

1—115—1

Обявление № 11. На 26 мартъ 1936 год., следъ обѣдъ, въ Добревското общинско управление ще се отдаде подъ наемъ църковната нива, 18 декара, за две години. Кандидатитъ могатъ да видятъ поемнитъ условия у председателя на настоятелството.

с. Добревици, 17. III. 1936 год.

Председателъ: свещ. А. Наковъ

1—117—1

Редакторъ: Проф. Д. В. Дюлерговъ.